Shemerdiak, Mykola
Hei, khto rusyn -
pomozhit'

Гей Хто Русин === Поможіть

З Друкарні "Народнеі Волі",
524-530 Olive St., Scranton, Pa.

ГЕЙ ХТО РУСИН ==
ПОМОЖІТЬ

(Передрук зборонений.)

Гей хто Русин, най почує, про нашу
вітчину,
Про нещасний руський нарід, рідну
Україну.
Страшні сцени перед очи зпрост ся
насувають,
Страшні хвилї, тяжкі сльози люде
проживають.
Налякались можні світа, що нарід
змудріє,
Тоді на їх берла, трони, лиш вітер
завіє
І схитнуть ся берла многі, престоли
упадують,
На престолах монархізму, пролє-
тарі сядуть
І заведуть по всім світу: братерство
і рівність,

Ті що у кайданах жили будуть мати
вільність!
Можні світа зрозуміли, що ся може
стати,
Що престоли панулочих муть ся
розсувати,
І радились многі літа, що з хлопом
зробити,
Коли хлопи втворять очи, королів
муть вчити:
Перше очи їм замкнути та волї не
дати,
То ще будем на сїм світі довго
царствувати...
Тишком нишком всї зброїлись,
гармати кували,
А нужденні пролєтарі лиш гроші
давали.
Як зібрали всї гармати, станули
до ряду,
Поставили Українця на фронт в бій
до ряду.
Перш Австрія лїзе в бій з мален-
ков державов,
Йде різати слабих Сербів, йде
битись за славов!

Відтак Німці видять приклад в слід
    той сам ступають,
Францам, Москалям, Анґлікам війну посилають.
По дорозї сильні Шваби як в бій
    поступали,
Перш Бельґію мов Вкраїну цілком
    звоювали.
І по цілій Еуропі страшна різня
    стала,
Від початку світа того кров ся так
    не ляла.
Йдуть Москалї в Галичину палять
    міста, села,
Завитала і за море вістка невесела:
Ворог вічний, ворог темний, лїзе
    зза кордону,
Та ще каже в моїм царстві знайдете
    вхорону.
Цар "вєшатель", що про нарід вже
    цілком недбає:
На нещасну Галичину козаків
    зсилає,
Щоб різати і палити та брати
    добуток,

Щоб діточкам хліб вирвати і спа-
    лити куток.
І вироїлись всі Шваби, йдуть кров
    проливати,
Щоб напившись крови людськой
    далї царствувати.
Москалї мають на цїли взяти
    Галичину
Та скувати наш край рідний як і
    Україну.
А знов Шваби радіб дуже і Славян
    тримать,
Бо вни видять, що з слабого можна
    користати.
І греміли і гремлять великі гармати,
Кров рікою лєть ся в море, нема як
    тримати,
То все горе опинилось в нашім
    ріднім краю,
Котрий колись був так милий мов
    сонічко в Маю.
Але нинї там руїна, там плач і
    тревога,
Позабули можні світа на самого
    Бога!

На сльозах вдовиць та сиріт кораблї
плавають,
Наші рідні в ріднім краю, гинуть,
пропадають!
Якаж страшна се розпука як кров
пливе в море...
Чи на світї хто почув вже про такоє
горе?
Виривають неньцї сина, а дїточкам
тата —
Пішов батько у бій в ряди, лишив
сиротята.
Ще поглянув милим оком, як
впускав родину:
"Пращай жено і ви дїти, іду —
певно згину...
Ще раз рідная родино від серця
пращайте,
На свого любого батька усе памя-
тайте,
Що вас любив і голубив, тепер
покидає,
Лютий ворог зза кордону від нас
кров жадає,
Щоб там бить ся та кров ляти за
Австрії славу,

Щоб могучі того світа далї
панували,
Щоб не хитнувсь трон Гаґсбурґів
нї Гогенцолєрнів,
Щоби нашу кров проляти за всїх
мілйонерів...”
Чого бить ся Українцям, за яку
державу?
За Москаля, чи за Шваба, щоби
мали славу?
Чого бить ся? Чого різать? нашим
Українцям,
Щоб прожити на сїм світї крово-
жадним Німцям?
Воля! Воля! якаж мила для цїлого
світа,
Лиш від нашої Вкраїни, та воля
віднята.
І віднята і відтята, закута в
кайдани,
Скули тебе Москалї й австрійські
тирани!
Рідна моя Україно, коб Ти волю
мала,

Ти Вкраїно мов крін красний все би
процвитала.
Коб ти свою волю мала як в давну
давнину,
То не булоб той руїни у нинїшну
днину.
Але нинї ми погляньмо на наш край
рідненький
Яка страшна там розпука, який
плач гіренький!
Страшна битва в Підкарпатю у
нинїшну хвилю:
Сорок тисяч в однім гробі що
тягнесь на милю.
Рідні наші утїкають від рідної
стріхи —
Дочекалась в зимну пору страшної
потїхи.
Утїкають у Карпати, ратунку
не мають,
Падуть трупом серед шляху і так
умирають.
Паде ненька з дїточками в степу
широкому,
Не дають єї ратунку, не беруть
до дому.

Без помочи і без хліба гинуть
в степах люде!
Чи минуть ся ті дни горя, чи ще
воля буде?
Трупів повно лежить всюди, землев
не покриті,
Наші поля, наші ниви гарматами
зриті.
Зруйнований наш край рідний
кровю уросили,
На нім з землї насипали високі
могили.
Наші батьки, наші братя, наші
неньки милі
Опинились у сїй порі пред часом
в могилї.
На могилах замість плачу лиш кру-
ки лїтають,
Сумним стоном: кра-кра-кра-кра —
память їм співають,
Нещасная земля наша в крови ся
купає
Що день більше могил свіжих у нїй
прибуває.
Повій вітре з України, повій з
Галичини,

Донеси про рідних наших із нашой
Вітчини,
Як там наша рідна ненька тепер
проживає?
Без помочи і без хліба, певно
умирає...
Шумить вітер через море неначе
голосить:
"Погибає нарід рідний, від вас поміч
просить.
Дайте раду у сю хвилю, пізнійше
не треба,
Здаєсь що нас можні світа всіх
пішлють до неба...
Дайте хліба! Сестри, братя, хоть
раз в одну днину,
Поратуйте Україну бідну сиротину!
Ратуйте нас в сім нещастю, бо
поміч потрібна!
Умирає в краю віднім наша ненька
рідна!
Умираєм через голод, через зимно
страшенне!"
Ох якеж там рідних наших то житє
нужденне...

I ми нині братя, сестри, страшний
біль відчули,
Бо зза моря стогни, зойки вже до
нас прибули.
Яка страшна там розпука! Яка там
тревога,
Нарід молить о смерть скору у
самого Бога!
Яка страшна там руїна, яка страш-
на мука,
Що не годна описати жадна
людська рука
I не годна змалювати страшної
руїни,
Нї слїз ревних, що днесь лють ся
в нашій Україні.
"Ми на милість Бога просим поміч
— невідмовте,
Всякі звязи, полїтики нинї на бік
ставте.
Дайте поміч хто що може, дайте
одежину,
Дайте скоро, поратуйте бідну
Україну!
Знищив ворог, огнем, мечем, нарід
і добуток,

Знищив наші красні ниви, знищив
рідний куток.
Дайте поміч ще раз просим, наші
братя милі,
Поможіть нам! Поможіть нам! в тій
критичній хвилї.
Ворог знищив житє наше, клав
рідних рядами,
Клав невинних братів наших в поли
покосами!"
В кого руське серце бєть ся, хто
про рідню дбає,
Хай збирає всякі жертви та в край
посилає,
Хай збирає гріш для рідних, котрі
погибають,
Котрі певно ізза моря помочи
жадають:
"Дайте поміч, дайте хліба, наші
братя милі,
Єсли поміч не дасте, поляжем
в могилї!"
Всюди гроші колєктуймо на дар
для рідні,
Хто ще серце руське має, се закон
святий!

Всю незгоду у сю пору на бік від-
кладаймо.
А про рідних, котрі гинуть усї
спільно дбаймо.
Тогди наша Україна стане
свобідною.
Поєдинчо машеруймо, а разом
до бою,
На фонд вільної Вкраїни всюди
колєктуймо,
Як лиш можем братя, сестри, так
себе ратуймо.
А ті пута віковічні, котрі нас
кували,
Нехай впадуть, розкують ся для
Вкраїни слави!
Хай ще наша Україна свобідно
сіяє.
Най упадуть всї престоли, най
воля лунає.
Хай Вкраїну всвітить сонце, хай
впадуть кайдани,
Най погибнуть всї монархи і усї
тирани!
Як покінчать різню світа, то раху-
нок буде:

За що були заковані українські
 люде?
Лиш до згоди і до злуки руки си
 подаймо,
На погибель монархістам разом
 заспіваймо!
Спамятайте на родину, котра марно
 гине,
Зберіть лепти між собою, шлїть у
 Галичину.

Написав дня 29 падолиста, 1914.
Николай Шемердяк.

Жертви можна присилати на руки "Народної Волї" на адресу:

NARODNA WOLA,
Scranton, Pa.

Вступайте Громадно в Члени Руського Народного Союза

Руський Народний Союз платить в разї смерти члена записаного на цїле посмертне запомогу в сумі ....**1,000 долярів.**

Руський Народний Союз платить в разї смерти **жінки** члена або **мужа** членицї запомогу в сумі **400 долярів.**

Руський Народний Союз платить в разї втрати пальця від **$25 до $75.**

Руський Народний Союз платить в разї втрати 3 пальцїв **225 долярів.**

Руський Народний Союз платить в разї втрати ока ....**200 долярів.**

Руський Народний Союз платить в разї втрати ноги ....**300 долярів.**

Руський Народний Союз платить в разї втрати правої руки **400 дол.**

Руський Народний Союз платить в разї втрати лївої руки **300 долярів.**

Руський Народний Союз платить в разї втрати обох рук, обох ніг. обох очий, або одної руки і одної ноги ....**1,000 долярів.**

Руський Народний Союз спомагає членів невилічимо хорих і тих що находять ся в крайній нужді.

Члени записані на половину посмертного управнені до половини запомоги.

Хто еще не обеспечений, нехай вступае в члени Руського Народного Союза сейчас — нині, бо **свого завтра ніхто не знає.**

Памятайте, що дуб хоч як великий та сильний, але як стоїть осібняком, сам оден — то буря легко его зломить. А колосок збіжа хоч слабий, але як стоїть у поли враз з другими — то найсильнійша буря нічого ему не вдіє. Все що буря може ему зробити, то на хвилину до землї его пригнути, почім він знов в гору скоро піднесе ся.

Таке саме і з людьми, бо **в єдности сила!**

Тому Руський Народний Союз виписав на своїм прапорі:

Всї за Одного, Оден за Всїх!

По блисші інформациї голосіть ся до:

RUTHENIAN NATIONAL UNION

524-530 Olive St., Scranton, Pa.

